Валерка завів будильника рівно на шосту годину ранку. Проте, не дочекавшись дзвінка, встав на кілька хвилин раніше. Прилаштував до велосипеда вудки, причепив на руль відро та сумку з харчами і виїхав на дорогу.

Ранок видався теплим і тихим. Сонно стояли-дерева,— жодний листочок на них не шелесне,— і лише ранні птахи невпевнено пробували свої захриплі голоси. Ставок був неподалік від села, і Валерка за п'ятнадцять хвилин уже був на місці. Вмостившись зручніше, закинув вудки. Червоні поплавки спочатку заглибилися у воду, потім стрімко виринули й, хитнувшись, завмерли.

Вода була спокійна. Здавалося, що велетенська рука пройшла по поверхні ставка могутньою праскою і не залишила на ньому жодної складки. Кльову теж не було. Валерка кинув у воду жменю макухи, яку захопив для приманки, і, переконавшись, що риба дрімає, і собі заплющив очі. Почав пригадувати всілякі рибальські бувальщини. Розповідали, що дідусь Микита, який ловить на човні, одного разу впіймав таку щуку, що та його півдня таскала по річці і лише десь ополудні вибилася із сил. Коли нарешті рибалки гуртом витягли її на берег, то виявилось, що в її шлунку було півдесятка карасів. "Пощастило" і Павленкові: зловив дірявого чобота.

Валерка вже почав втрачати терпець, а воно все не клювало. Ну хоча б муха на поплавок сіла. Торба макухи пропала ні за цапову душу.

Раптом він здригнувся. Поплавок, який стояв, ніби ручка в чорнильниці, затремтів, як осиковий лист, і застиг.

Потім повільно поплив убік, ніби його повела невидима рука, і різко пішов углибину.

Валерка від несподіванки так шарпонув вудку на себе, що бідолашний карась, блиснувши на сонці, описав у повітрі дугу і ляпнувся позаду в бур'яни. "Тепер не доведеться пробиратися додому городами, — повеселів Валерка. Сусіди не сміятимуться. Хоч один карась, але путній. І на сковорідці не поміститься".

Валерка схопив його в руки і хотів було вкинути у відро, як раптом карась заговорив людським голосом:

— Пожалій мене, хлопче добрий. Я карась не простий, а золотий. Відпусти на волю. Я стану тобі у добрій пригоді.

Валерка від несподіванки випустив рибу у ставок.

— Що за напасть? — ущипнув себе за вухо.— Чи, можливо, вчора на сонці перегрівся? Тепер всілякі дурниці верзуться.

Валерка протер очі.

Ні. Це не марення. І золотий карась он біля корча голову висунув.

— Дякую тобі, юначе. А тепер що хочеш, те й проси. Виконаю всі твої бажання.

Оце так нагода!

— Хочу новенького велосипеда,— видихнув одними губами.

Завмер. Не встигли його слова затихнути, як поруч з'явилася новенька веломашина.

Валерка скочив на сідло і зробив чималий круг. Котився м'яко, легко.

Карась не поспішав втікати на глибину.

Задоволений? — цікавиться карась.

— Іще й як! — вихопилося радісно.

— Які є іще прохання?

Валерка замислився. Найпершою і найбільшою його мрією було якнайшвидше стати дорослим. Тоді не доведеться щодня ходити до школи, звітувати про свої невдачі мамі.

Він так і сказав.

Карась ляснув хвостом по воді.

За якусь мить Валерка відчув, що виріс удвічі. І руки стали довшими і міцнішими.

Та Валерка був не з тих, хто міг заспокоїтися на досягнутому. Отож він вирішив:

— Якщо я дорослий, то мені, карасю, велосипеда замало. Не дитина. Хочу автомобіля "Жигули".

Тепер Валерка вже не дивувався — чекав. І, коли біля нього з'явилася сніжно біла автомашина, навіть не ойкнув. Тихо працював двигун. Із приймача лилась пісня у виконанні Алли Пугачової.

Та Валерці й цього було замало.

— На уроках дрімаю. Ну тільки сяду за парту — і готовий. Навіть сни сняться. Інколи кольорові. Учитель просить відповісти на запитання, а я

його й не чую. А жартівники підкажуть так, що я потім верзу дурницю, а всі від сміху рачки лазять. І сновидіння ці мене замордували вкінець.

Подумавши, попрохав:

— Зроби так, щоб не спалося.

Лише проказав Валерка ці слова, як нараз опинився на старому місці з вудочкою в руках. Сонце вже було височенько і пригрівало в потилицю, грало золотим промінням по воді. Поплавок стояв на місці, не згойднувшись, а біля кошика з харчами лежав сусідський пес Бровко і, злодійкувато оглядаючись, доїдав бутерброд із ковбасою.

Валерка сердито махнув на нього палицею і, глянувши на корч, де йому привиділось чудо, спересердя піддав ногою порожнє відро.

І треба ж було прокинутись...